

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

עד שנגג בעבירה עמלה: ורצנן.
דענו שנגה בעבירה עמלה שנגה
במאי אקמרי שנגה נכולה מילמל
נלאו וכרת אזי כנגה למודי: פיון
שנגה כנגה אע"ג שפודי נלאו. פיון
הקרבן על הכרת הוא נא דלמאמר
לעושה שנגה וממין ליה והנפש אשר
תפשה ורגי: לא תפשיה. הייתי ללו:
מנינא למחשבי לא ילתי אבות מלאכות
הכונני והכונני ב' למה לו לחיובין

הגהות הב"ח

(6) "ש"י" כדא ואלתנא דרבי
עקיבא דלמא בחסותא טוטה
נסכת כלדאי קרי ע"כ וקף
ע"כ:

גליון הש"ס
תוס' ד"ה מה עליו וכו'
המסמך מה מצוית' שלא
לקבוע. ע"ן נ"ק דף קס
ע"כ תוס' ד"ה מה עליו
שם ד"ה ב"ה ש"ה וכו'
אבל ל"כ רמב"ם ד"ה
מנ"ח. ע"ן במד"ס ה"ן
שנ"ס דף ע"א וכו'
הרמ"ן ס:

[illegible]

באחס ממן. אף זה שגג ומייבס עליה
והוא אוכל ששכלתו ולא אכלתו חייב על
דעתו שגג אשגג הכל מודים שגגו שלה דע
חייב אלא אם כן שרש צדקתו ששכל
מודים ממן רבי יוחנן. כלומר על
דמונז דקאן ר' לישמעאל דמיה וזהו
קרבן כלל הוא שגגה דמדיחיה דמיה וזהו
בולה דליכא חידוש בקרבן דמיה אחר
בולה דמדיחיה הוא דלין זה כרת ומנז
לרבנן קאמר ואפלוגמא דר"י קא
עבד גב דנעמלח קאמר דעל פי ש
כלאז: **שפיטא.** כיון דלחלא דשגג איז
שגגה היא איז כללוא שלה הויד נמאי איז
אלא במשקל כרת דשגג כרת: **סל**
ביטוי נמי קאי רבי יוחנן במתליה
ודקישא לך נמאי שגג שגג בקרבן דה
דמותר לעבוד על שפועות ורשי פירי

ובי השגו ולא העשו את כל המצות האלה. וילפינן בהוריות (דף ט.א.) שזו ע"ז שהיא שקולה ככל המצות וכמיצ תורה אחת! כל המורה במצותה: הוקשו. קרבות של שגגות של כל עבירות לשל ע"ז מה ע"ז קרבן שלה אינו בא אלא על עבירה גמורה שחייב על זדונו כרת

דסמין ליה והנפש אשר מעשה ביד
הרמה ובנכרת: אף כל הבורס. אין
מוכרין חטאת חללה על דבר שזודו
נכרת: אלא מונב. דלמר נליג דמי
הסיהת לו ידיעה בשעת מעשה חייב
חטאת: דשננ כמא. הו גבי חטאת
שגגה מכיל: דשננ כקלן. ידוע
שחייב על דזוה כרת אבר ידוע
שחייב עליה חטאת: אל שמה שגגה.

ועד ששגג בעצירה עלמה: ורובן.
דבדעו שגגה בעצירה עלמה שגגה
בכחמי קאמרי שגגה בצולה מילח
בכללו וכתר או ככרת לחודיה: כיון
שגגה ככרת אע"נ שסידר כללו. כיון
הקדקדן על הכרת הוא כה כדאמרן
לעושה כשגגה וסמין ליה והנפש אשר
תעשה וגו': לא תעשה. היינו לאו:
המציא לאת לא. יליתי אבות מלאכות
מותרות והמכרס בו. למה לי למחלות
ורבן שגגה במאי רב:

אברהם משה וישראל
היה (בשנה) ואשם יד
על שגנתו: ואשם יד
על שגנתו: חנן יד
הסר אחת והרנין בה
אברהם משה וישראל

על כל אחת ואחת ר' דוד ור' שמשון ושגגת מלאכות דאורייתא
שבת ושגגת מלאכות דרבנן כדכתיב ושמרתם את השבת
ראמו כי יום ששגג בכו
משכחת לה בגין דידיה
ל"ש ב"ל דאמר עיר
דידה ליה לשבת בגין
⁽⁶⁾ ואליבא דר"ע מאן
שגג בזה ובהו והו שיש
דידיה

[illegible]

בביתא מן. אף זה שנג וחיבים עליה קרנ: **שנעט ביטוי.** שאול
נלל אורכ שאלכתי ולא אכלתי חייב עליה קרנ וחייב ביה ונעלטו
הדייטיו שנג הכל מודים בשנגו שלה דאס נשעט שלא אורכ ואכל אלו
חייב אלא אף כן שחט שנעוטו כשאלו הדשחא שנג גלאו שח: **הכל**
מודים מאן רבי יוחנן. כלומר על כרחין אבי לאו אפלוטא
מונובו ורבנן קאי דלישמעין דמודה מונובו בהא (דהא) שנגמ
קרנן לא הויא שנגה דמריכא חייב וזה ק"י הוא שמחא בכל המורה
הבולה דליכא חידוש בקרנן דידהא קרנ מונובו דמחייב בשנגמ קרנן
החידוש הוא דלוי כן כרת ומציא קרנן עליה לא כיש אלא
לגרנן קאמר ואפלוטא דר"י ור"ל קאי ומאן הכל מודים ר"י דלף
על גב דנעלמח קאמר אף על פי שסויד בלאו הכא בעינן שישגו
לנעלאו: **שפטא.** כיון דאליבא דרבנן איפליג דאמר שנגמ קרנ לאו
הויא אף כי בלאו שח הוי במאי שנג דר"י לא קאמר ר"י שנעמח
במקום כרת דשנג בכרת: **סלקא דעתך אמינא.** שנעוט
ביטוי ומי קאי רבי יוחנן במילתיה דלף על פי שסויד בלאו
שנג שנג שנג בקרנן דהואיל ומידוש מודי ביה רבנן:
קמ"ל

כלל גדול פרק שביעי שבת

סמ.

מזה ע"ו שחייבים על דונו ברת. וא"ת מ"מ הקיפא דשוגו למוד
למה לי דלמינו לא היי כחיו החס קרא דוהנפס אשר מעשה
יחד רמה ילפינן שפיר מע"ו שחייב על דונוה כרת כו' ו"ל דלית לן
האקושה לע"ו אלא כמאי דכתיב צהיה פרשה כדמשמע ממוך פירוש

ת כל המצות האלה
תעשה ביד רמה
"מה להלן דבר
ושגגתו חמאת אף
ונו כרת ועל שגגתו
במאי בגון ששגג
יבן לא שמה שגגה

ינהו היינו גמי משה דמחי והפס
אשר תעשה ביד רמה * דמשמע מה
שחינו שלא לעשות וא"ת רבנן דהכא
ר' עקיבא ור' עקיבא א"ת ליה פס"ק
דברכות (דף 1: 1) דלא קיל דמגדן
במצור כל השם כחי ור' לוי
דנקט הכא הוקשה כל המורה כולה
לנ"י נקט אליהו דרבנן דרבי עקיבא
אכל לר"ע א"ת כל למימר הוקשה כל
המורה כולה למימר כל השם וא"ת

ולמנוכנו האי דרשא דר' יהושע בן לוי
מנא ליה זאמ' ר"י דנפקא (ט.)
דרש"ר רבי שפ"ק דבצמות (דף טו.)
ובס"י דהר"ם (דף טז.) ודקמ' כגון
ונודעה השטתא אשר חטאו עליה ונאמ'

והפעם את המעשה הזה נקרא נקרא נקרא
עומדת עליה: **אֵלֶּה** פסוקים שנה
בבא. ומה מלי למימד שגג בלאו
והזכיר בקרבן דלחין סכנה לחייב כהן
בקרבן דלח שצ מדיעומו הוא וליכא
נמי למימד שגג בלאו וקרבן דסכנה
הוא דכין דמקס למימד אפי' מזה בכל
דבר שזוג רב כדבר אחד דמינו
בקרבן יס לנו לחייבא) ומיהו היכא
דליכא פקילס צעין שיכא שזוג גס
דליכא פקילס צעין שיכא שזוג גס

האמור בתורה שנג
או ששגו במלאכות
ידוע אם ששללאכה
ידוע שהיובין עליה
נ כמובין אמר אביי
ביטוי שאין חיבין
נ בלא שבה הכל
יומא כי קא"ר יוחנן
הכא דליכא כרת לא
נן לרדוש מיתא דככל
נן לאור המיית עליה
נ בקרבן נמי ליחייב
קמ"ל

מִיִּירֵי אֲלִינָה דְרַבְנָן דְּאִית לֵהּ הִיקָשָׁא דְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִי * אָבֵל לְרִי
וְנִפְקָא לֵיהּ מִנֵּי"שׁ עֲדֵילֵיהּ מוֹדֵה רַבִּי יוֹחָנָן דְּבִעֵי עַד שִׁשְׁיֹנָה בְּלָלוּ וְכֻרַּת
וְהִיא כְּמִיד כְּבִישׁ בְּחִסּוֹא וּשְׁשָׁה אֵל אֲחֻמוֹהּ אֵל תַּחַק וְגו':
אָמַר קִרְא אִשֵּׁר * אֵל תַּעֲשִׂינָה בִּשְׁנֵיהּ קָשָׁה לְרִי מִנָּה לֵיהּ לְרִישׁ
לְקִישׁ דְּרַבְנָן דְּרִישׁ הֵי וְעַוּ שִׁנְגָּה לָאוּ וְלִיכָא לְמִימַר דְּמִשְׁמַע
וְהִיא לְמַדְרֵשׁ קִרְא הֵי דֵּה עִ"כ כְּפִירָה לֵיהּ דְּלִין סְפֵרָה לְדִרוּשׁ כֵּן דֵּה
אִיזִיר סְפֵר כְּמוֹכֹה דְּכִמְרָא לְעִיל וְתוֹכֵנוּ לָא בְּעֵי שִׁנְגָּה לָאוּ אֲלֵא
שִׁנְגָּה קִרְבֵּן גְּרִידָה דְּכִדִּישׁ תֵּינִל לָאוּ אֵל אֲחֻמֵּי יוֹדַע אֵל שְׁמֵאלָהּ
וְגו' אֲמִירָה אֲבָל אִיזִיר וְעַד אֵל חִיבִישׁ עֲלֵיהּ קִרְבֵּן אֵל לָאו חִיב
לָא קִלְמֵר קִרְבֵּן וּמִלְקוּת אֵס לָאו: **דִּידַע** * אֵל בְּתַחוּמֵי"ב)
וְלָא מִנֵּי לְמִימַר דִּידַע לֵה דְּבִלְאִישׁ דְּכִסְוֹה מִנֵּי חִיב מְטַט
דְּפִרְשִׁינָה בְּזִרְקָה קִמָּא (דף ו' ב' דֵּה"ה אֲמִירָה) תִּמְנֵה לְרִי דִּאֲמָרִי לָא
קִלְמֵר דִּידַע לֵה לְשֵׁנָה בְּעִשָׁה דְּכִמִּיד וְכִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשֻׁבֹּת וְגו'
(שְׁמוֹת כ"ו) וְכִמִּיד נִמֵּי וְשִׁמְרַתָּם אֵל הַשָּׁבָת (שם ל'):
עַד * שִׁשְׁיֹנָה בְּלָאוּ שְׁבָה. כְּנוֹן שְׁבַע שָׁלָא יִשְׁכַּח וְאֲכַל וּבִשְׁעַת אֲחִילָה
שִׁיחַ אִיסוּר שְׁעוּתָה וְקִרְבֵּן בִּיה הֵאֵסֵר דְּבִשְׁעַת שְׁעוּתָה שְׁשֻׁבַּע
וְהִיא אִיזִיר אִיסוּר שְׁעוּתָה אֲלֵא כְּשִׁנְעַת אֲחִילָה אִיסוּר סְפֵר
וְיִן נִרְכָּה דְּלִין וְהוּ קִרְיָ שְׁבַע בְּלָאוּ שְׁבַח כְּמֵה שְׁלִיט וּזְכַר מְשֻׁבַּע:

ואין הכל מודים, ורבי יוחנן דסבר עד שישגוג במרת, והאי כיון דלית בה מרת כפי שגגה בלאו, ואמרין תרשום הוא ולא אשכחן בכל התורה לא שאין בה מרת שמיית קרבן, והבא בשכונת ביטוי מית (י"ו) בלבד (נמי) מחייב.

עין משפט
יד מינה

ה' א מ"י פ"א מהלכות
שנגזרות הלכה ב'
ו' ב ג מ"י פ"ב מהלכות
שנגזרות הלכה ב' פסג עשין
:ג

תום' ישנים

(א) דהא דלא ליכא למימר
דשגג בכרת דא"כ הייט רבנן
ועוד כיון דמקום שוגג למזיד
בכרת אית לן למימר דמכרת
אית ליה ידיעה בשעת מעשה
ועוד דשגגת לאו אפילו לרבנן
לא חשיב:

[illegible]

רַב גִּסִּים וְאֵן

ידוע להו בתחומים
 אליאב דבי עקבא. מכא
 דאמר ר' עקיבא ברי
 טוהב כחן דבין
 דירקין אותה ודבין ביום
 דרש רבי עקיבא ופרתה
 מחון לער. ומקרא אחד
 אומר מיד. ור' חנני
 אלא אהא. ואי אפשר לומר
 אלא אהא שכן
 אלפיס אהא. ואי אפשר
 לומר אלפיס שכן נאמר
 אלא. ולמה נאמר אלא ולמה
 נאמר אלפיס אלא אהא
 נגזר. ואלפיס אהא חתום
 שבת. ר' אלעזר בן ש' ר'
 יוסי הגלילי אלא אהא
 מנש' ואלפיס שבת
 יחזיקם. ואמר בנמרס
 במאי קמילינן ור' סבר
 תחומין תחומין ור' סבר
 תחומין דרבנן.

רבינו חננאל

וקא מפרש ר' יוחנן בשמא
דרבנן כיון ששנג כבדת
אע"פ שהויד כלאו חייב
חטאת, ור"ל אמר אינו חייב
חטאת עד שישנג עליו
וכרת, ומתבין של ר"ל
הא דתנן אבות מלאכות
ארכעים חסר אחת, והוינן
בה מצינא למה לי, ואמר

[illegible]

עד שישגוג בלאו שבה.
נן פשיטא, מהו דחימא הואיל
י קיבן אע"פ שאין בה כרת.

(א) א"ש בלג מעיר בלג מעין תחומין דאורייתא. אבן מ"ח נ"ב ללמוד מהם דגם בדיו תחומין דאורייתא לא ה"ל בדיון ושינוי תוס' שם ד"ב ל"א ודו"ב.



Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones